

## Hồi Thứ Mười Tám

# SƯƠNG PHỦ NGANG TRỜI

Nam Nhạc Quán Chủ vòng tay mời:

– Xin hai vị giải lao!

Trương Quả Lão đưa mắt ngăm ra hiệu cho Tiết Thiếu Lăng dừng mó tay vào món nào cả, đoạn điểm một nụ cười:

– Suốt hai mươi năm qua, lão phu ẩn cư tại vùng sơn cước Nhạc Ly, không còn tiếp xúc với hào kiệt giang hồ nữa! Bỗng dưng mấy hôm gần đây lại được cái hân hạnh đạo huynh cùng Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư không ngại đường xa đến viếng. Bất ngờ bọn tặc đồ thừa cơ hạ thủ đoạn khiến cho các vị phí công vô ích! Lão phu áy náy vô cùng.

Lão ngừng một lát dò phản ứng đối phương, rồi tiếp:

– Tiết tiểu hữu đây, là một trong những người hăng hăm mộ thanh danh quý phái, có yêu cầu lão phu cùng làm một cuộc viễn hành phải ngang qua Hành Sơn, nghĩ là một cơ hội hi hữu bái phỏng các bậc cao tài nên nhờ lão phu đưa đường giới thiệu.

Câu nói đó, chứng tỏ cả hai thuận lợi mà đến chứ không vì một mục đích riêng nào, đến để bái kiến cho thỏa lòng ước mộ, chứ không phải đến tìm Nam Vân đạo trưởng.

Câu nói đó, cũng gián tiếp hủy bỏ cái ý định thảo luận với Nam Vân đạo trưởng về một việc trọng đại, bởi không tiện tỏ bày trước một chương môn nhân giả hiệu. Như vậy, Nam Vân đạo trưởng không nên đề cập đến nữa.

Nhưng, Nam Vân đạo trưởng có hiểu thâm ý đó cho lão không?

Thấy Trương Quả Lão không được cởi mở tâm linh cho lắm, Nam Nhạc Quán Chủ thành khẩn sẵn đón:

– Hai vị vì chuyện của tệt phái chịu nhọc đến đây, thanh tình làm bản đạo hết sức cảm kích!

Trương Quả Lão kinh dị vô cùng.

Hắn chỉ là một chương môn giả hiệu, đáng lý ra nên tránh né mọi sự có liên quan đến trường hợp của hắn, người ta không nhắc đến là may mắn cho hắn, có sao hắn lại tự mình phanh phui ra, không sợ lộ đuôi chồn?

Việc của hắn là việc gì? Nếu không phải là việc xảy ra từ lúc Nam Nhạc Quán Chủ đến Bạch Nhược Phố tại Trường Sa?

Lão chỉnh sắc mặt nghiêm trọng thốt:

– Lão phu cùng Tiết tiểu hữu thuận đường mà vào bái phỏng, chứ có việc gì của quý phái đâu, xin đạo hữu đừng hiểu lầm!

Nam Nhạc Quán Chủ cười thành tiếng:

– Trương đại hiệp không tin bản đạo à?

Trương Quả Lão chưa kịp nói gì, Nam Vân đạo trưởng tiếp:

– Vừa rồi, đại hiệp có cho bản đạo biết là có một chuyện rất là hệ trọng, bản đạo đang nóng lòng nghe. Nơi đây là vùng cấm địa, nếu không có lệnh không một môn đồ nào dám bén mảng đến. Vậy đại hiệp cứ nói cho chững môn và bản đạo cùng biết.

Trương Quả Lão khẽ cau mày, kêu khổ thầm:

– Hông! Hông bét! Lão mũi trâu này hồ đồ đến thế là cùng! Kẻ đang ngồi trước mặt lão là một tên tặc đảng, lão lại cứ đinh ninh là chững môn, là sư huynh. Lão lại tiết lộ là ta muốn nói việc cơ mật với lão, như vậy còn bàn bạc nói năng gì được nữa?

Nam Nhạc Quán Chủ ung dung, bình thản, điểm một nụ cười nhẹ, khoác tay về phía Nam Vân đạo trưởng:

– Sư đệ đừng lấy làm lạ Trương đại hiệp không đủ tin vào nơi bọn mình! Đến như bản đạo và sư đệ là bạn đồng môn sống cạnh nhau hơn mấy mươi năm qua mà còn suýt bị bọn gian manh lừa gạt, nếu bản đạo không kịp về đến đây thì hậu quả không biết sao mà lường!

Nam Nhạc Quán Chủ bật cười ha hả nói tiếp:

– Hôm đó, nếu không nhờ bản đạo xử dụng “Chúc Dung chỉ pháp” thì sư đệ quyết không nhận ra vị sư huynh của mình rồi!

Nam Vân đạo trưởng có vẻ thẹn:

– Bọn gian manh có cái thuật cải sửa dung mạo thật kỳ diệu! Chỉ tiểu đệ cũng phải lầm hướng hồ người khác! Nghĩ chúng to gan lắm mới dám giả mạo sư huynh ngang nhiên đến đây định lừa cả tiểu đệ.

Trương Quả Lão càng nghe hai sư huynh, đệ đối đáp với nhau càng kinh dị hết sức. Nếu vậy, người đối diện với lão chính là Nam Nhạc Quán Chủ thật sự, chứ không phải giả hiệu sao?

Tuy nhiên, vốn là tay lão luyện giang hồ, trước khi biết đích xác sự tình hư thực ra sao, lão vẫn phải dè dặt như thường. Lão chỉ lắng lắng nghe, không chen vào một câu nào.

Đồng thời còn đưa mắt cho Tiết Thiếu Lăng, đừng nên vội tin.

Tự nhiên, thái độ của Trương Quả Lão không qua lọt được con mắt của Nam Nhạc Quán Chủ.

Nam Nhạc Quán Chủ cứ lơ đi, ung dung nói tiếp:

– Bần đạo cùng Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư vì sơ ý uống phải chung trà độc, nên khi đến đỉnh Nhạc Ly phong, chất độc phát tác không còn tự chủ được nữa, thành ra bị kềm chế...

Quán chủ dừng lại, khẽ buông tiếng thở dài:

– Sau đó, nhờ Tiết thiếu hiệp giải khai huyết đạo cho mới hay là mình bị hôn mê một lúc lâu. Chừng tỉnh lại, lắng nghe Trương đại hiệp đã động thủ ngoài đại sảnh, nhưng cả ba đều đã hết công lực, dù có muốn xông ra tiếp tay với đại hiệp cũng không làm sao được.

Tiết Thiếu Lăng nghĩ thầm:

– Hắc nói đúng sự thật quá!

Chàng ngẩng mặt nhìn sang Trương Quả Lão, thấy lão im lặng ngồi nghe, lão không hề chú ý đến chàng.

Nam Nhạc Quán Chủ lại tiếp:

– Biết mình hoàn toàn vô vọng, giả sử lúc đó mà thoát nạn mà cũng như là phế nhân rồi, còn trở lại Hành Sơn chấp chưởng quyền chưởng môn thế nào được? Bần đạo nghĩ, đã có Trương đại hiệp đến đây rồi, bọn tặc đảng dù lợi hại đến đâu cũng không làm gì nổi đại hiệp, và chính là cơ hội duy nhất cho Tiết thiếu hiệp hộ cho khỏi chúng. Cho nên bần đạo mới trao thanh tiểu kiếm cho Tiết thiếu hiệp, yêu cầu thiếu hiệp đến Hành Sơn.

Tiết Thiếu Lăng lại nghĩ:

– Việc đó trừ ta ra còn ai biết? Hắc có thể là Nam Nhạc Quán Chủ thật sự đấy?

Quán chủ bình thản kể tiếp:

– Tiết thiếu hiệp rời nhà lao rồi, bần đạo cùng hai vị kia bị chúng điểm huyết trở lại, dời đi nơi khác. Cách đây mấy hôm, một bậc vĩ nhân xuất hiện giải cứu. Khi tỉnh lại, bần đạo mới hay là chất độc đã được giải trừ, hơn nữa, võ công lại được khôi phục trọn vẹn. Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư cũng được đồng hưởng cái may đó.

Trương Quả Lão không còn nghi ngờ gì nữa, vuốt chòm râu bạc nói:

– Đạo huynh có nhớ lúc đó mình ở đâu không?

Nam Nhạc Quán Chủ đáp:

– Trong một tòa nhà rộng lớn. Bần đạo và hai vị kia lục soát khắp nơi không gặp người nào, chừng đó mới hay là ngôi nhà đã bị bỏ hoang từ lâu, tọa lạc tại vùng phụ cận Nhạc Dương.

Trương Quả Lão gật đầu:

– Lão phu cùng Tiết thiếu hiệp cũng nhờ một bậc dị nhân giải cứu, nếu không thì hiện tại vẫn còn bị chúng quân thúc như thường. Kể về võ công, lão phu thấy mình còn kém chúng mấy bậc.

Bây giờ, lão tin chắc là người đối diện với lão là Nam Nhạc Quán Chủ thật sự, lão không còn dè dặt gì nữa, lão tiếp luôn:

– Lão phu và Tiết thiếu hiệp có trở lại ngôi nhà đó một lần, cũng trong cái đêm các vị thoát đi.

Nam Nhạc Quán Chủ lấy làm lạ:

– Đại hiệp trở lại đó làm gì?

Tiết Thiếu Lăng thoáng có vẻ thẹn, đáp thay cho Trương Quả Lão:

– Bị trọng thương bất tỉnh, tôi không còn biết gì nữa. Chúng lục soát trong người tôi, đoạt lấy thanh tiểu kiếm của tiền bối. Do đó, tôi yêu cầu Trương đại hiệp cùng trở lại chỗ cũ, mong tìm nàng liễu đầu có phận sự canh giữ tôi, tra gạn nàng xem vật đó đã lạc về đâu? Nếu không có vật đó, dù tôi có nói gì với Nam Vân đạo trưởng, đã chắc gì người tin được tôi?

Nam Nhạc Quán Chủ thở dài:

– Tiết thiếu hiệp quả là người mang đầy đủ tín nghĩa, đáng khen lắm! Song, mình còn biết làm gì hơn khi sự việc đã xảy ra như thế rồi!

Nam Vân đạo trưởng hướng sang Trương Quả Lão:

– Trương đại hiệp có biết bậc dị nhân đó là ai không?

Trương Quả Lão lắc đầu cười khổ:

– Làm gì biết được! Lão phu đã bị bọn Bạch Y Tứ Linh hiệp công đánh cho hôn mê trầm trọng, chỉ tưởng là mình phải chết nếu không thì cũng bị tàn phế suốt đời. Chừng tỉnh lại, phát giác ra là mình đã hoàn toàn bình phục mới hay có người giải cứu, chứ nào có thấy bóng dáng ai đâu mà hồng nhập thức?

Nam Nhạc Quán Chủ và Nam Vân đạo trưởng đưa mắt nhìn nhau.

Quán chủ mơ màng:

– Hay vị đó là Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu, Tang đại hiệp?

Trương Quả Lão lắc đầu:

– Không thể là Tang lão đầu được! Xưa kia, lão phu cùng Tang lão đầu tài nghệ tương đương nhau, dù trong mười hai năm thời gian cách biệt, lão ấy võ công dù có tiến đến đâu cũng không thể đạt đến mức độ thầy của lão phu được, mà dị nhân đó võ công vào hàng sư tôn của lão phu.

Nam Nhạc Quán Chủ chớp chớp mắt:

– Bần đạo không tin trên đời này lại có người cao cường hơn như đại hiệp đã nghĩ!

Trương Quả Lão cười khổ:

– Vậy mà có! Và chúng ta, ai cũng như ai, đều đã gặp một lần...

Nam Nhạc Quán Chủ trầm ngâm một chút, sau cùng thở dài:

– Vận kiếp võ lâm càng ngày càng đen tối hãi hùng! Bần đạo cùng Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiên sư may mắn được thoát hiểm, song còn bao nhiêu người khác hiện trong tay chúng, số phận của họ sẽ ra sao? Bọn chúng là ai? Chúng có chủ trương như thế nào?

Nam Vân đạo trưởng vụt hỏi:

– Đại hiệp đã nói là sẽ cho bần đạo biết một việc vô cùng trọng đại, có lẽ đại hiệp đã hiểu được phần nào lai lịch của chúng?

Trương Quả Lão lại lắc đầu:

– Từ vị Đường chủ đến Bạch Y Tứ Linh, lão phu không biết họ là ai? Chỉ có tên họ pháp là lão phu nhận ra, hẳn chính là Thiên Lang Trảo Đồng Bách Xuyên, từng xưng hùng một thời gian tại vùng Tây Bắc...

Trương Quả Lão chợt nhìn Nam Nhạc Quán Chủ hỏi:

– Người giả mạo đạo huynh đó hiện ra sao? Đạo huynh xử trí như thế nào?

Nam Nhạc Quán Chủ không rõ vô tình hay cố ý, khẽch mép điểm một nụ cười âm độc:

– Bần đạo đã đánh chết y rồi!

Trương Quả Lão trố mắt:

– Đánh chết? Lão phu tưởng nên để y sống là hơn!

Nam Nhạc Quán Chủ trầm ngâm một chút:

– Đại hiệp nói đúng! Nhưng lúc đó, bần đạo nghĩ là nếu để y sống, câu chuyện giả mạo sẽ lan truyền khắp bọn đệ tử, sẽ có ảnh hưởng không hay cho tệ phái, thành thử bần đạo phải dùng đến tuyệt học là “Chúc Dung chỉ” hạ sát y.

Trương Quả Lão lại hỏi:

– Thi thể y đâu?

Nam Nhạc Quán Chủ mỉm cười hỏi:

– Trương đại hiệp muốn khám nghiệm thi thể y để tìm kiếm một nghi ngờ gì chăng?

Trương Quả Lão thành thật đáp:

– Lão phu quả có ý như vậy!

Nam Nhạc Quán Chủ suy nghĩ một lúc, đoạn đứng lên:

– Được! Trương đại hiệp hãy theo bần đạo.

Quán chủ từ từ bước ra khỏi khách sảnh.

Trương Quả Lão, Tiết Thiếu Lăng cùng Nam Vân đạo trưởng theo sau. Họ đi trên con đường nằm ngang, đến một dãy nhà năm gian, cũng tinh khiết như khách sảnh.

Họ bước vào một gian nhà.

Trong gian nhà đó, có một xác người vận đạo bào màu xanh, xương sọ vỡ, mặt tái mét, máu khô đen sạm.

Trương Quả Lão kêu lên:

– Chính người này?

Nam Nhạc Quán Chủ gật đầu:

– Bần đạo xử dụng “Chúc Dung chỉ” đánh trúng trán y thành vỡ sọ nát mặt, không còn nhận ra diện mạo được nữa!

Trương Quả Lão dù chưa thấy Hành Sơn phái thi triển Chúc Dung chỉ công, nhưng cũng biết đó là một tuyệt học do lửa tam muội luyện thành.

Hành Sơn phái sở cậy Chúc Dung chỉ công, cũng như Hoa Sơn phái có Xuyên Vân chỉ, Thiếu Lâm phái có Kim Cương chỉ.

Nhưng dùng Chỉ công hạ địch thì chỉ gây ra một vết thương nhỏ bên ngoài bằng đầu ngón tay, còn bên trong thì gãy xương hoặc vỡ ngũ tạng, hoặc đứt gân mạch.

Chỉ công chẳng bao giờ làm nát gương mặt như trường hợp của xác chết này. Trừ ra khi dùng chưởng hạ địch, thì địch mới bị nông nổi đó.

Theo lão hiểu, hiện tại trên giang hồ chỉ có Thiên Lô chưởng của Nam Hải môn là lợi hại nhất, có thể làm vỡ sọ, nát mặt địch mà thôi.

Nghĩ đến đó lão rung mình kinh hãi, lão vờ ngồi xuống quan sát xác chết một lúc, đoạn lắc đầu rồi đứng lên.

Nam Vân đạo trưởng cười nhẹ:

– Trương đại hiệp có thấy gì chẳng?

Trương Quả Lão khẽ vuốt chòm râu bạc lắc đầu.

Trong lúc lão vuốt râu, lắc đầu, lão đã dùng phép “Truyền âm nhập mật” rì bên tai Tiết Thiếu Lăng:

– Tiểu hữu ạ! Nếu tiểu hữu có khám phá ra điều gì đáng nghi ngờ, tuyệt đối phải giữ bí mật, không được khai khẩu.

Tiết Thiếu Lăng giật mình nghĩ thầm:

– Trương Quả Lão bảo thế chắc chắn lão đã khám phá ra điều gì rồi!

Trương Quả Lão giữ cái tư thế vuốt râu, lão mơ màng một chút đoạn thốt:

– Lão phu muốn nhìn mặt y để nghiên cứu thuật cải sửa dung mạo rồi nhân đó suy nghiệm ra mà suy tính, tìm hiểu những gì muốn hiểu. Nhưng Quán chủ đã dùng Chúc Dung chỉ phóng lửa Tam muội vừa đánh nát mặt, vừa đốt cháy da thịt, thành ra lão phu không khám phá ra được gì cả.

Câu nói của lão là lão tin nạn nhân bị hạ bằng Chúc Dung chỉ chứ không phải bị hạ bằng một chiêu pháp nào như lão đã suy tưởng, lão cốt nói lên câu đó cho Nam Nhạc Quán Chủ khỏi sanh nghi.

Đúng như chỗ mong muốn của lão, Nam Nhạc Quán Chủ đắc ý, thở phào một tiếng khẽ:

– Lúc đó, bản đạo sợ kinh động đến bọn môn đồ, đồng thời lại lo ngại nếu xuất thủ mà không hạ được ngay đối phương thì càng thêm rắc rối, cho nên bất đắc dĩ phải giả tuyệt học bất thành linh công vào mặt y, may thay bản đạo đã thành công.

Quán chủ bật cười ha hả nói tiếp:

– Thoạt đầu Nam Vân sư đệ có ý tiếp tay để công ngược lại bản đạo, nếu bản đạo không dùng tuyệt học của bốn môn để thức tỉnh sư đệ, thì sư đệ đã tham gia cuộc chiến rồi.

Nam Vân đạo trưởng tỏ vẻ sợ sệt ấp úng:

– Tiểu đệ có ngờ đâu sự tình lại như thế! Thì tiểu đệ đang cùng chư môn nhân bàn luận các việc trong phái, kế sư huynh hiện đến, tự nhiên tiểu đệ phải nghi ngờ. May mà tiểu đệ chưa làm điều gì đắc tội với sư huynh.

Nam Vân đạo trưởng dừng lại một chút, nói tiếp với một giọng bình tĩnh hơn:

– Tên tặc đảng lúc trở về đây lại có tên sư diệt Triệu Thế Kỳ về theo, bảo sao tiểu đệ không tin được?

Trương Quả Lão thoáng nhìn sang Tiết Thiếu Lăng, đoạn vòng tay:

– Hai vị đạo huynh, lão phu xin cáo từ!

Nam Nhạc Quán Chủ nhìn sững lão:

– Không mấy khi Trương đại hiệp đến tề xá, ít nhất cũng phải lưu lại một thời gian ngắn cho bản đạo được dịp làm tròn bốn phận địa chủ chứ? Hà huống bản đạo còn phải thỉnh giáo đại hiệp để có thể đối phó với tặc đảng ngày càng lộng hành gieo họa khắp tứ phương.

Trương Quả Lão thở dài:

– Hơn hai mươi năm qua, lão phu ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc, cuộc sống nhàn hạ đã hoàn toàn làm cho lão phu nguội lạnh. Song, vì ba vị đến tề xá mà suýt mang họa vào thân, lão phu áy náy vô cùng. Vạn nhất mà các vị có mệnh hệ nào thì lão phu dù muốn dù không cũng không thể khoanh tay ngồi nhìn. Nay các vị đã an toàn trở về, lão phu như trút được gánh nặng...

Lão lại đưa mắt sang Tiết Thiếu Lăng rồi tiếp:

– Vị tiểu hữu này vâng lệnh phụ thân từ Lạc Dương đến Trường Sa là để tìm lão phu để hỏi một vị thuốc hiếm có, lão phu phải cùng tiểu hữu đến Võ Lăng Sơn gấp để kiếm vị thuốc. Xong việc rồi lão phu sẽ ẩn cư như xưa, không hề tái hiện trên giang hồ nữa...

Tiết Thiếu Lăng cười thâm, chàng cho là lão viện cớ cáo từ khá vững, có thể gây niềm tin nơi đối phương.

Nam Nhạc Quán Chủ thấy ý chí của Trương Quả Lão kiên quyết, tỏ ý quyến luyến vô cùng, thở dài mấy tiếng:

– Đại hiệp giữ ý muốn ẩn dật nhàn cư, không màn đến thế sự, bản đạo tự nhiên không thể cưỡng ép đại hiệp làm khác đi được, nhưng tiếc thay, một bậc kỳ tài như đại hiệp lại thúc thủ bàng quan.

Trương Quả Lão cười ha hả:

– Đạo huynh có tâm ưu thời mẫn thế, quả không hổ là chưởng môn một phái lớn! Đã có đạo huynh và phái Hành Sơn, đã có phái Thiếu Lâm, phái Võ Đang, phái Nga Mi và phái Hoa Sơn, thì cần gì lão phu một kẻ vô dụng?

Lão hướng sang Tiết Thiếu Lăng:

– Mình đi thôi tiểu hữu ạ!

Lão day qua Nam Nhạc Quán Chủ và Nam Vân đạo trưởng vòng tay nghiêng mình, đoạn bước ra khỏi gian nhà. Tiết Thiếu Lăng cũng vái chào hai vị đạo nhân rồi bước theo ra.

Nam Nhạc Quán Chủ và Nam Vân đạo trưởng đưa cả hai ra tận cổng ngoài.

Đôi bên lại vái nhau lượt nữa, Trương Quả Lão và Tiết Thiếu Lăng cùng nhau đi xuống núi.

Cả hai đi một lúc lâu, đến một vùng hoang dã, Tiết Thiếu Lăng nhìn bốn phía, không thấy bóng người nào, chàng bật cười khan:

– Đáng phục lão tiên bối vô cùng!

Trương Quả Lão day qua nhìn chàng:

– Phục về việc gì?

Tiết Thiếu Lăng vẫn cười khoái trá:

– Tiên bối bịa chuyện rất dễ dàng như có thật.

Trương Quả Lão nghiêm chỉnh sắc mặt, trầm giọng:

– Tiểu hữu mới đặt chân lên giang hồ cần phải dè dặt cho lắm! Trong nhiều trường hợp, mình bắt buộc phải bịa chuyện để được an toàn.

Tiết Thiếu Lăng gật đầu:

– Tiên bối dạy có lý. Nhưng Nam Nhạc Quán Chủ không hỏi mình đi về đâu, tại sao tiên bối lại bịa là mình đi Võ Lăng Sơn?

Trương Quả Lão thấp giọng:

– Hành tung của mình đã bị bại lộ rồi, bọn chúng thế nào cũng cho người theo dõi. Tuy nhiên, chúng sẽ chẳng dám theo sát mình, mà chúng theo dõi xa xa thì mình còn biết thế nào mà đề phòng? Cho nên lão phu phải bịa ngay là mình đi Võ Lăng Sơn để đánh lạc hướng chúng.

Tiết Thiếu Lăng giật mình:

– Vậy là tiên bối đã nhận ra là Nam Nhạc Quán Chủ là một tặc đảng giả mạo?

Trương Quả Lão hừ lạnh:

– Nào chỉ phải một mình hấn!

Tiết Thiếu Lăng giật mình lần nữa:

– Luôn cả Nam Vân đạo trưởng?

Trương Quả Lão gật đầu:

– Đúng vậy!

Lão lại hỏi chàng:

– Tiểu hữu không nhận thấy điều đó à?

Tiết Thiếu Lăng trầm ngâm một chút:

– Thật sự tôi không được rõ lắm. Tôi chỉ nhận ra xác chết đó không có hình dáng đứng như tên giả mạo Nam Nhạc Quán Chủ.

Trương Quả Lão chú ý:

– Xác chết giống ai?

Tiết Thiếu Lăng nói:

– Hôm đó, tôi thấy tên giả mạo quán chủ giống quán chủ như tạc, từ vóc dáng, cử động, diện mạo, ngôn từ nhất nhất đều không sai một chút nào. Còn xác chết này xem ra có cao hơn quán chủ một vài phân. Bảo là giống Nam Vân đạo trưởng thì đúng hơn.

o O o